

IV/847-3/2019
Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Ugyszám: 10/847-4/2019

Érkezett: 2019 AUG 02.

Példány: 1 Kezelőiroda:

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[redacted] indítványozó képviseletében az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján a tisztelt Alkotmánybíróság fenti számú hiánypótlási felhívására az alábbi kiegészített

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Budapest Környéki Törvényszék 7.B.64/2016/151.számú ítélete, valamint a Fővárosi Ítéltábla 1Bf.195/2018/18.számú ítélete alaptörvény-ellenességét, és az Abtv.43.§ -ának megfelelően az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésébe ütközés miatt azokat semmisítse meg.

Kérelmem indoklásaként az alábbiakat adom elő:

Az Alaptörvény érintett rendelkezése:

XXVIII. cikk:

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

...

(3) A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.”

A Fővárosi Ítéltábla 1Bf.195/2018/18.számú ítéletét 2019.02.13-án vette át a terhelt. Érintettségét a csatolt mellékletek alátámasztják, mivel a jelen alkotmányjogi panasz indítványban írt eljárások ellene folytak.

I. Indokolás a panaszban megjelölt ítéleteknek az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésébe ütközéssel kapcsolatban.

Az alábbiakban részletesen ismertetett tények alapján az alaptörvényt sértést a bíróságok pártatlanságának hiányában és a tisztességes eljárás (konkrétan a fegyveregyenlőség) szabályainak a megszegésében jelölöm meg.

Sérült mindenekelőtt a **pártatlanság** alaptörvényi és nemzetközi jogi követelménye. Az Alkotmánybíróság és az Emberi Jogok Európai Bíróságának következetes gyakorlata szerint nem csupán az objektív (tehát például részrehajló döntésben megnyilvánuló), hanem a szubjektív oldal sérelme is a tisztességes eljárás hiányára vezet [lásd pl. a strasbourgi gyakorlatra is utaló 3027/2018 (II.6.) AB határozatot]. Az Emberi Jogok Európai Bírósága azt is teljesen világossá tette, hogy a tisztességes eljárás szabályait a sajátosságokra figyelemmel alkalmazni kell a nyomozásban, ellenkező esetben a bíróság előtt már nehéz ellensúlyozni a korábbi törvénysértéseket (lásd pl: Imbrioscia kontra Svájc, 13972/88. sz. kérelem, 1993. november 24-i ítélet).

Tisztában vagyok azzal, hogy a bizonyítékok értékelése önmagában nem alkotmányossági kérdés. Abban az esetben azonban – így a jelen ügyben is –, amikor a mérlegelés során a bíróság egyértelműen és durván kizárólag a vádlott bűnössége irányába mutató tényeket veszi alapul (és itt hangsúlyozom, hogy nem a bizonyítékok megítéléséről, hanem a mentő adatok mellőzéséről van szó), már nem értékelési, hanem pártatlansági kérdésről van szó. Ilyennek kell tekinteni az I. tényállással összefüggésben a kutyás szakértők nyilatkozatai érdemi értékelésének az elmaradását, valamint – és ez kiemelkedően fontos – a sértettek részére tartott első felismerésre bemutatás körülményei kritikus vizsgálatának a mellőzését.

A **fegyveregyenlőség elve** sérült például a II. tényállás megállapítása során. Itt a bíróságok alapvetően arra a megfigyelésre hivatkoztak, amit a vádlott gépkocsiján elhelyezett nyomkövető révén valósítottak meg. A bíróságok szerint az így megállapított tények ellentétesek a vádlott védekezésével, ezért a váddal egyezően megállapították [redacted] cselekvőségét és bűnösségét. A védelemnek azonban nem biztosították azt a lehetőséget, hogy a hivatkozott megfigyelés elrendelésének és lefolytatásának a körülményeit megvizsgálja. Ezzel szemben a vádlott és védője olyan körülményeket jelölt meg, amelyek ellentmondanak a jelzett megfigyelés eredményeinek. A tisztességes eljárás és azon belül a fegyveregyenlőség követelménye azt kívánta volna meg, hogy a terhelő adatok (amelyek egyébként a megismételt elsőfokú eljárás befejező szakaszában, a vádlott mindenre kiterjedő ellenbizonyításának előterjesztését követően kerültek elő) keletkezési körülményeire és hitelességére vonatkozóan a vádhoz és a bírósághoz mérhető ellenőrzési eszközökkel rendelkezzenek.

„Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a fegyverek egyenlősége az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljárás egyik meghatározó eleme, amely a büntetőeljárásban azt biztosítja, hogy a vádnak és a védelemnek egyenlő esélye és alkalma legyen arra, hogy a tény- és jogkérdésekben véleményt formálhasson és állást foglalhasson. A fegyverek egyenlősége azonban nem minden esetben jelenti a vád és a védelem jogosítványainak teljes azonosságát, de mindenképpen megköveteli, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen {3375/2018. (XII. 15.) AB határozat, Indokolás [32], 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]}. A fegyveregyenlőség ennek következtében összekapcsolódik a védelemhez való jog gyakorlásával, amelynek egyik részjogosítványa az, hogy a terheltnek vagy védőjének lehetősége legyen bizonyítási indítványok előterjesztésére”. [3183/2019. (VII. 10.) AB végzés].

Kétségtelen tény, hogy az Alkotmánybíróság azt is hangsúlyozta: az indítványok megtételének a joga nem egyenlő azok elfogadásának kötelezettségével. Megjegyzem azonban, hogy az adatok és iratok elzárása a védelem elől (ami az említett nyomkövetésre vonatkozik) azt sem tette lehetővé, hogy kellő tájékozottság birtokában az indítványok megszülethessenek. Az is igaz, hogy nem alkotmányos követelmény az indítványok elfogadása. Fenntartom azonban, hogy a szélsőséges egyoldalúság a pártatlanság sérelmét

okozza. Másrészt az indítványok megtételének a joga – a fegyveregyenlőség jegyében is – megkívánja, hogy azok elutasítása kellő indokkal történjék. Esetünkben ez nem így volt.

II. Indokolás a panaszban megjelölt ítéleteknek az Alaptörvény XXVIII. cikkének (3) bekezdéséhez kapcsolódva.

A védelemhez való jog lényeges tartalmát az Alkotmánybíróság a következőképpen határozta meg:

„A védelemhez való jog alkotmányos büntetőeljárás alapelve az eljárás egész menetében számtalan részletszabályban ölt testet. A védelemhez való jog a büntetőeljárás alá vont személy azon jogaiban, illetve a hatóságok azon kötelezettségeiben realizálódik, amelyek biztosítják, hogy a vele szemben érvényesített büntetőjogi igényt megismerje, arról álláspontját kifejthesse, az igényrel szembeni érveit felhozassa, a hatóságok tevékenységével kapcsolatos észrevételeit és indítványait előterjeszthesse, továbbá védő segítségét vehesse igénybe”. [398/E/2000. AB határozat]

Az alábbi leírásból kiderül, hogy [REDACTED] védelemhez való jogát úgy sértette meg az Ítélet, hogy nem engedte meg számára az érvei és bizonyítékai előadását. Megjegyzem egyébként, hogy az I. pontban a tisztességes eljárással kapcsolatban mondottak értelemszerűen itt is irányadók.

1.)

A Pest Megyei Főügyészség 2012.09.11. napján NF.5935/2011/71-I.számon vádiratot nyújtott be a Budapest Környéki Törvényszékhez, melyben [REDACTED] és két társát az 1978.évi IV.törvény -továbbiakban: korábbi Btk.- 321.§ (1) bekezdéséhez ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként -jelentős értékre és fegyveresen - elkövetett rablás büntetettével, valamint a korábbi Btk. 175.§ (1) bekezdéséhez ütköző és aszerint minősülő társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetettével vádolta.

A Budapest Környéki törvényszéken B.107/2012. számon megindult büntetőügy (a továbbiakban: alapügy) tárgyalásán, a 2013.04.23-ai határnapon (93. számú tárgyalási jegyzőkönyv 12. o.) az ügyész módosította és kiterjesztette a vádat.

Mindhárom vádlottat további 1 rb. a korábbi Btk. 321.§ (1) bekezdéséhez ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás büntetettével is vádolta. A vádlottak cselekményét a korábbi Btk. 176.§ (1) bekezdéséhez ütköző és a (2) bekezdés a), b) és d) pontjaira figyelemmel, a (4) bekezdés szerint minősítette.

A Pest Megyei Főügyészség 2013.12.21. napján érkezett NF.5108/2011/23-I. számú vádiratával [REDACTED] ellen újabb vádat emelt, melyben őt a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjához ütköző és a (4) bekezdés c) pontja szerint minősülő rablás büntetettével és jármű önkényes elvételével (Btk 380.§ (1) bekezdés II.) is vádolta (II. számú vád).

A Budapest Környéki Törvényszék a két ügyet egyesítette és azokról egy eljárásban döntött. A 20.B.107/2012/363. számú ítéletében (a továbbiakban: alapítélet) [REDACTED] bűnösnek mondta ki - a II. számú vádról döntve - a váddal egyezően, és ezért őt -halmazati büntetésül- 12 év börtön büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Ellenben mindhárom vádlottat felmentette a Btk 321.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként -jelentős értékre és fegyveresen - elkövetett rablás büntette, valamint a korábbi Btk. 175.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő 2 rb. társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntett miatt emelt vád alól.

A kölcsönös fellebbezések okán másodfokon a Fővárosi Ítéltábla járt el.

A másodfokú bíróság 2016.06.15. napján hozott 3.BF.227/2015/36. számú végzésével az alapítéletet mindhárom vádlott vonatkozásában hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

A hatályon kívül helyezést elsődlegesen feltétlen eljárási szabálysértések tették szükségessé, mert az első fokon eljárt bíróság több tárgyalási napon törvényi alap nélkül zárta ki a nyilvánosságot a tárgyalásról. Szóbeli indoklásában kifejtette, hogy bár a nyilvánosság kizárása a későbbi ítéletet nem befolyásolta, de (mint írásbeli indoklásában kifejtette) a feltétlen eljárási szabálysértések mérlegelés nélkül, elkerülhetetlenül vezetnek az ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

A megismételt eljárásban a Pest Megyei Főügyészség a vádat változatlan tartalommal tartotta fenn.

A Budapest Környéki Törvényszék az eljárás eredményeként 2018.04.16. napján a 7.B.64/2016/151.számú ítéletével [REDACTED] inósnek mondta ki

- 3 rendbeli két esetben társtettesként elkövetett rablás büntetében (Btk.321.§ (1) és egy esetben a (4) a), egy esetben az (5) b) III.),
- 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk.175.§ (1) és (3) a) és b) pont),
- társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetében (Btk.176.§ (1) és (2) a) és d) pontjára figyelemmel)

Ezért őt a bíróság 17 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Két vádlott társát felmentette.

A védelmi fellebbezés alapján a Fővárosi Ítéltábla járt el ismét.

A másodfokú 1.Bf.195/2018/18. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet 2019.01.17. napján megtartott tanácsülésen megváltoztatta.

A 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett személyi szabadság megsértése büntettét az 1978.évi IV. törvény 175.§ (3) bekezdés g) pontja;
a társtettesként elkövetett magánlaksértés büntettét az 1978.évi IV. törvény 176.§ (2) bekezdés b) pontja szerint is minősítette.
Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

.2.)

Az ügyben jelenleg felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban.

3.)

A támadott bírósági döntéseket megelőző eljárások során a védelem és maga [REDACTED] vádlott is több bizonyítási indítványt terjesztett elő. Ezek némelyikét elfogadta az eljáró bíróság, de több lényeges, az ügyet érdemben befolyásoló védelmi indítványt elutasított, illetve mindennemű indoklás nélkül hagyott figyelmen kívül.

Ezen indítványok a következők:

- Az eljárás egésze alatt (1-es vádpont) kifogásolta a védelem [REDACTED] képről történő bemutatásának törvényességét.

Az 1-es vádpont kapcsán [REDACTED] vádlottat 2011.10.02. napján fényképről történő felismertetésen (fényképtablón) került bemutatásra a sértetteknek. (Nyomozati iratok 879.o ill. 881.o.)

Az eljárás során kirendelésre került [REDACTED] afikus, aki az elkövetőkről grafikai rajzokat készített.

Már az alapügyi eljárás során a sértetti oldalról olyan nyilatkozatok hangzottak el, melyből meghatározható volt, hogy a grafikus 2011.10.02. napján készítette a grafikai rajzokat a sértettek ürömi otthonában mindkét sértett együttes közreműködésével. (Alapügyi 218.sz.tjkv. 21.o. 10-11.bekezdései)

A megismételt eljárásban [REDACTED] etta sértett konkrétan megjelölte a napot amikor a grafikus náluk volt és a rajzokat készítette.

Ez a nap a bűncselekményt (2011.09.30-ról 10.hó 01-jére virradó éjszaka) követő nap volt, azaz a kifogásolt felismertetésre bemutatás napja. (7.B.64/2016/43.sz.tjkv. 63.o. 3.bekezdés)

[REDACTED] grafikus alapügyi vallomásában (20.B.107/2012/260sz.tjkv. 17.o.) megerősítette, hogy reggel 8 órától 17 óráig volt Ürömon a sértettekkel.

Ennek ellenére a kifogásolt elsőfokú ítélet (27.o.1.bekezdés) tényként kezeli:

"... [REDACTED] s tanú vallomása szintén nem számottevő. [REDACTED] vádlott érvelésével szemben nem következik vallomásából, hogy grafikusként akkor végezte tevékenységét, amikor elvileg a nyomozati felismerések zajlottak. Évekkel később tett vallomása helyett ebben a kérdésben a grafikus kirendelése, illetve díjjegyzéke, számlája igazít el, azon pedig teljesítésként 2011.október 5. napja szerepel, nem pedig másodika, a vádlott kifogása súlytalan."

Tehát a bíróság azt állítja, hogy a nyomozó hatóság mindhárom gyanúsítható személy fényképről történő felismerésre bemutatását (2011.10.02.) követően 3 nappal (2011.10.05. napján) még szükségesnek tartja a fantomképek elkészítését, kirendeli a grafikus rajzoló, aki még kirendelésének napján reggel 8 órától el is készíti a rajzokat.

[REDACTED] on vallomását melyben elmondja, a kirendelése úgy történik, hogy felhívja a nyomozó telefonon, ő azonnal kimegy .....a papírmunka pedig ezzel párhuzamosan zajlik, figyelmen kívül hagyta.

Természetesen a bizonyítékokat szabadon értékelheti, ezt nem is vitatta a vádlott sem. De úgy gondolom, hogy a védelem bizonyítási indítványának elutasítása egy perdöntő bizonyíték törvényessége kapcsán a vádlott védelemhez és védekezéshez fűződő alapvető jogának sérelmét eredményezte jelen eljárásban.

Ezzel kapcsolatban a vádlott maga is indítványozta -az iratszerűen alátámasztott ellentmondás feloldása érdekében- [REDACTED] grafikus tanúkenti meghallgatását és bizonyítás felvételét a másodfokú eljárásban is tárgyalás tartása mellett. Indítványai elutasításra kerültek.

- A megállapított ítéleti tényállás (28.o. 4.bekezdése) szerint:

"..... A helyszínen vett szagnyomokról indították a kutyát, de az már meg nem állapítható, hogy melyik helyszínről (emeletről, nappali asztal előtt vagy az előszobai részből), így az sem, hogy a három elkövető közül melyikük szagát követte..... Egyáltalán nem biztos, hogy a rendőrmellényes elkövető nyomát követte a kutya, ahogy az sem, hogy a helyszíni szagmaradvány rögzített-e nyomot a rendőrmellényes elkövetőről....."

A tényállásban is rögzített bizonytalanságok és megválaszolatlan szakkérdések tisztázása érdekében a védelem felkérte [REDACTED] szakszakértőt, aki a 36/2018.számmal jelölt szakvéleményében a fenti bizonytalanságokat teljeskörűen tisztázta.

A szakvélemény előzetesen a védelmi fellebbezésben és eredetben a másodfokú tanácsülésen is benyújtásra került, továbbá ezzel kapcsolatban indítványok kerültek benyújtásra. Indítványozta a védelem [REDACTED] ügyben korábban eljárt) szakértő meghallgatását a másodfokú eljárásban.

Tekintettel arra is, hogy a korábban eljárt szakértő felkérését és meghallgatását követően került a bíróság elé egy olyan okirati bizonyíték (bírósági iratok 153.alszám), amely a teljeskörű szakértői vélemény kialakításához szükséges és elengedhetetlen

Álláspontom szerint az ítéleti tényállásban is megállapított kétely egy szakértői kérdés kapcsán szinte követelményt támaszt egy tisztességes eljárásban a másodfokon eljáró bíróság irányába, hogy a megállapított ellentmondást, felmerült szakkérdést -legalább- megkísérelje feloldani, tisztázni.

Jelen ügyben az érdemi döntést befolyásoló bizonyíték a szagazonosítás, hiszen pontosan a fent idézett hiányosságok okán nem tulajdonított bizonyító erőt (ítélet 28.o. 4.bekezdése) az elsőfokú bíróság [REDACTED] vonatkozásában.

Ennek okán a másodfokú eljárásban a védelem által benyújtott szakvélemény értékelésének elmaradása és ezzel [REDACTED] vádlott védelemhez és ehhez kapcsolódóan a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogát is.

A II.vádpont kapcsán:

A váddal érintett cselekmény nyomozása során lefoglalásra került egy benzinkút (Csömör, Auchan töltő állomás) kamerafelvétele, melyen [REDACTED] lott és az Audi gépkocsija látható tankolás közben.

Már az alapügyi eljárás során hivatkozott arra a védelem, hogy az ominózus tankolás időpontjában az elkövető [REDACTED] [REDACTED] hű vallomása alapján- még az elkövetéshez használt gépjárműben ül és azt takarítja.

Az alapügyi ítélet ennek lehetőségét azzal indokolta, hogy a hivatkozott benzinkúti felvételen látható óra nem a valós időt mutatja (nagyságrendileg 17 perces késés), tehát [REDACTED].

Az alapügyi elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező végzésében a Fővárosi Ítéltábla is döntő jelentőséget tulajdonított a hivatkozott benzinkúti felvételnek majd a megismételt eljárás során.

A megismételt eljárásban a bíróság kérte a titkosítás alóli feloldását a [REDACTED] használt Audiban elhelyezett nyomkövető technikai eszköz által szolgáltatott adatoknak a gépjármű tartózkodási helyei kapcsán a cselekmény napjára vonatkozóan is.

A nyomkövető eszköz adatait összevetette a bíróság a kamerafelvételen látható időbélyegző általi idővel és tényállásában rögzítette a következőt:

".... [REDACTED] endszámú autója jól megfigyelhető a nyomozás során a csömöri Auchan benzinkúton készült mozgóképfelvételeken 2011. augusztus 12. napján az időbélyegző szerint 9 óra 50 perc körüli időben, sőt az is egyértelműen kivehető, hogy egy [REDACTED] hasonló férfi tankolt akkor az autóba. A vádlott nem vitatta, hogy ő van a felvételen (ítélet 31. oldal 5. bekezdésében)....

....a nemzetbiztonság által használt GPS alapú nyomkövető esetén a pontos időhöz való beállításban hibalehetőség nincsen (ítélet 32. oldal 2. bekezdésében)....

.... [REDACTED] vádlott különböző észrevételei, melyek ezzel ellentétben a térfigyelő kamerák pontosságát hangsúlyozzák, csak a védekezése mentén szolgálja azt, hogy elbizonytalanítson ott is, ahol a bizonyosság alappal megkérdőjelezhetetlen (ítélet 32. oldal 3. bekezdése)....

....A benzinkút órája késett, ott az autójával 10 óra 7 perc táján jelent meg a vádlott és tankolt (ítélet 32. oldal 4. bekezdése...."

Ennek döntő jelentősége azért van, mert egyszemélyes elkövetés révén a már említett [REDACTED] tanú, aki a cselekmény napján az elkövetőt látja a gépjárműben 10 óra előtt pár perccel ülni (II.sz. nyomozati iratok 721-743.o. és 43.alszámú tárgyalási jegyzőkönyv 44.o. 1.bekezdés).

Így amennyiben az életszerűsége messze túlmutató bírói megállapítással (a benzinkút órája 17 percet késett aznap) szemben a védelmi hivatkozás a valóságnak megfelelő és a benzinkút órája pontos időt mutatott aznap is, akkor [REDACTED] kizárja az elkövetői körből. Hiszen mikor az elkövető még az elkövetéshez használt gépjárműben ül, akkor [REDACTED]

Az eljárás során a cselekmény napjáról lefoglalásra került 3 különböző üzemeltető által üzemeltetett térfigyelő rendszer kameráinak felvételei (Auchan töltőállomás; Kistarcsa Önkormányzat és egy ruházati bolt).

_____ vádlott azzal kívánta igazolni, hogy az említett benzinkút órája valós időt mutat és ezáltal a nyomkövető eszköz adatai a tévesek, hogy a lefoglalt kamerafelvételeket kérve lejátszani, azok óráit egymással össze kívánta volna vetni.

Ez pedig akként lehetséges, hogy van egy olyan gépjármű a felvételeken amely mind a három üzemeltető kamerái előtt elhalad. Ebből pedig megállapítható lett volna, hogy a három különböző üzemeltető által üzemeltetett kamerák szinkronban működtek-e vagy sem. Ha a vádlotti védekezés alapos, akkor a megállapított tényállás szerint nem csak a benzinkút órája késett aznap, hanem minden kamerának az órája, és a szinkronban működés esetén mindegyik pontosan egyformán 17 perc késéssel üzemelt. Ez pedig életszerűtlen.

Az ugyancsak kifogásolt másodfokú ítéletben a bíróság ezzel kapcsolatban a következőt állapította meg:

"....A védelmi kifogás, amely bizonyítási indítványt is magában foglalt azért nem volt eredményes ebben a körben sem, mert fel sem merült az eljárásban, hogy utóbb ezt - az egyébként lopott gépjárművet - az elkövető nyomaitól megtisztító férfi azonos lett volna a vádlottal, ezért közömbös, hogy _____ a saját gépkocsijával ebben az időben merre járt...."

A megállapított tényállás:

"...._____ vádlott volt, aki saját autóját Kistarcsán hagyva, átült a Peugeot-ba, végrehajtotta a rablást, majd visszaszállt az Audiba és tankolást követően távozott...."

A tényálláshoz kötöttség alapján álláspontom szerint a másodfokú bíróság ezen megállapítása törvénysértő és _____ vádlott tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát sérti.

- Hiszen a tényállás nem rögzítette, hogy az elkövetőnek társa lett volna, aki esetleg takaríthatta volna " _____ a gépjárművet.

- Továbbá a nyomkövető eszköz nem _____ helyezve, hanem a gépjárművében, így a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a gépjármű is egyszerre volt két helyen, amely ellentmondást elengedhetetlen lett volna feloldani az eljárás során.

Tekintettel arra is, hogy az elsőfokú ítéletében a bíróság megállapította:

".....A felismerésre bemutatások bizonyító ereje önmagukban a bűnösség megállapításához nem lettek volna elegendőek (ítélet 34. oldal 6. bekezdés)...."

" A tettest azonban azonosítani lehetett _____ vádlottban, mert a technikai nyomkövetés megerősítette a felismerésre bemutatások eredményét. "

Ennek alapján kijelenthető, hogy a kifogásolt technikai nyomkövető adatai érdemben befolyásolták a bírói döntést.

Közvetlen a cselekmény után a nyomozók a _____ között lefoglaltak egy videófelvételt melyen a postai alkalmazottak azonosították az elkövetőt. A felvételen nem _____ ó, de hasonlít _____ személyhez.

Ennek alapján a másként történés lehetősége nem zárható ki.

A kamerák és a nyomkövető eszköz ellentétes adatainak tükrében a védelmi indítványok elutasítása mely kizárólag az egy és ugyanazon tényre rendelkezésre álló két, de egymásnak ellentmondó bizonyíték közül azt volt hivatott tisztázni, mely bizonyíték szolgáltat valós adatokat, sérti [REDACTED] emhez és tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogait.

Az Alkotmánybíróság már működésének kezdetén kimondta, hogy a védelemhez fűződő jog az alkotmányos büntetőeljárás jog egyik olyan alapelve, amely a büntetőeljárás valamennyi szakaszában számtalan különböző részletszabályban érhető tetten. Az Alkotmánybíróság a 25/1991. AB határozatában ezt úgy fogalmazta meg, hogy " [a] védelemhez való jog alkotmányos büntetőeljárás alapelve, az eljárás egész menetében számtalan részletszabályban ölt testet. A védelemhez való jog a büntetőeljárás alá vont személy azon jogaiban, illetve a hatóságok azon kötelezettségeiben realizálódik, amelyek biztosítják, hogy a vele szemben érvényesített büntetőjogi igényt megismerje, arról álláspontját kifejtse, az igénnyel szembeni érveit felhozassa, a hatóságok tevékenységével kapcsolatos észrevételeit, indítványait előterjeszthesse, továbbá védő segítségét vehesse igénybe. " (ABH 1991, 414, 415.)

2.)

Az elsőfokú eljárás során 2017. március 18. napján a III.r. vádlott jelenléte nélkül került megtartásra egy érdemi tárgyalás.

Ezt a tárgyalást az elsőfokú bíróság elmulasztotta megismételni.

A hatályos Be.608.§ (1) bekezdés d) pontja kimondja:

" A másodfokú bíróság nem ügydöntő végzésével hatályon kívül helyezi az elsőfokú bíróság ítéletét, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasítja, ha....

....a tárgyalást olyan személy távollétében tartották meg, akinek jelenléte a törvény értelmében kötelező. "

A fellebbezésben a védelem erre a feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértésre hivatkozással is indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását.

A másodfokon eljáró bíróság ítéletében a következő indoklással utasította el a hatályon kívül helyezésre irányuló védelmi indítványokat:

"....A III. rendű vádlott esetében megvalósult eljárási szabálysértés nem hatott ki az I. rendű vádlottal szembeni ítéletre, erre alaptalan volt a védelmi hivatkozás, ezért az nem vezethetett eredményre és nem érte el a kifogással célzott joghatást sem...."

A törvény értelmében a megvalósult feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés esetén a jogorvoslati eljárást lefolytató bíróságnak nincs mérlegelési joguk, nem tehetnek mást hatályon kívül kell helyezni a kifogással érintett ítéletet.

Ebben az eljárásban az alapügyi ítéletet helyezte mérlegelés nélkül hatályon kívül a Fővárosi Ítéltábla mert törvényi alap nélkül zárta ki az eljáró bíró a nyilvánosságot néhány tárgyalási napról.

A nyilvánosság kizárása egyáltalán nem befolyásolja egy későbbi ítélet meghozatalát, de a másodfokú bíróság kifejtette, a törvény értelmében nem tehet mást, hatályon kívül kell helyezni az ítéletet.

A kifogásolt ítéletében a másodfokú bíróság a vonatkozó jogszabályokat figyelmen kívül hagyva az elsőfokú ítéletet nem helyezte hatályon kívül, ezért megsértette [REDACTED] tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogát.

3.)

- A Fővárosi Ítéltábla 2019.01.17. napján tartott nyilvános ülésen hirdette ki a kifogásolt ítéletét másodfokon.

[REDACTED] fellebbezését előzetesen írásban indokolta, melyben jelezte, a tanácsülésen azt szívesen kiegészíteni és az elkövető vonatkozásában a megállapított ítéleti tényállást iratszerűen cáfolni kívánja.

A saját védelmében felszólalását el is kezdte, a tényállást az iratok tartalmával összevetve, iratszerűen cáfolta meg addig a pillanatig, amíg az eljáró bíró őt félbe nem szakította a következők szerint:

".....Figyelmeztetem, hogy nem ez a felszólalás módja, hogy idézi a több száz oldalas jegyzőkönyveket. Lehetőség van arra, hogy ha úgy értékeli a bíróság, hogy időhúzás a felszólalás akkor meg lehet vonni a szót. Kérem ne ismételje önmagát és nem kell ismertetni az összes jegyzőkönyvet ami a rendelkezésünkre áll...."

A nyilvános ülésen [REDACTED] vádlott a saját védelmében a fellebbezésének szóbeli kiegészítésére felszólalási lehetőséget kért és kapott. Nagyságrendileg -a bírói félbeszakítás ellenére- 54 percen keresztül szólalt fel, melyet a jegyzőkönyv-vezető jól láthatóan rögzített a számítógépe segítségével.

[REDACTED] vádlott a nyilvános ülést követően írásban kérte az Ítéltáblától az ülés jegyzőkönyvének másolatát.

A jegyzőkönyvből kitűnik, hogy lényegében a vádlotti felszólalás töredéke sem került bele a jegyzőkönyvbe valamely okból az 54 perces vádlotti felszólalásból, sem az ítéleti tényállás iratszerű cáfolatából a vádlott részéről.

Az elsőfokú eljárás során is merült fel probléma a jegyzőkönyvezéssel, akkor nem a vádlott által elmondottak kerültek jegyzőkönyvezésre pontosan, hanem félreérthető mondatok. Sajnos a vádlott anyagi helyzete nem tette lehetővé a tárgyalások hangfelvételen történő rögzítését mert a bíróság irreális díjat állapított meg erre akkor (25ezer ft./nap).

Megítélésem szerint minden eljárás alá vont személynek joga van ahhoz, hogy az ellene eljárást folytató bíróságok a hatályos büntetőeljárás törvények maradéktalan betartásával, tárgyalják ügyét.

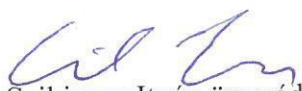
Valamint alapvető alkotmányjogi kérdés, hogy a bírósági eljárások során az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. Cikk (3) bekezdés d) pontjában foglaltakat szem előtt tartva kell-e eljárnia a magyar bíróságoknak eljárásaik során.

Tehát (a fegyveregyenlőség elve alapján) a bíróságoknak szükséges biztosítania legalább azt, hogy minden bűncselekménnyel gyanúsított személy kieszközölhesse a mentő tanúk megidézését és kihallgatását ugyanolyan feltételek mellett, mint ahogy a vád tanúit megidézik, illetve kihallgatják.

Álláspontom szerint a fentiek alapján a kifogásolt ítéletek sértik [redacted] vádlott, tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogát [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés], továbbá a védelemhez való alapjogát [Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdés].

Budapest, 2019. július 30.

az indítványozó nevében és képviselőjében tisztelettel:

Dr. Szikinger István ügyvéd

